

Četvrti dan: Naviještamo što smo vidjeli i čuli"

205. Evangelizacija nije u prvom redu priopćivanje istina vjere, nego vježbanje u čitavom kršćanskom životu. Njoj pripadaju temeljna iskustva koja Bog dariva i Duh izvodi. Vrijedno je da još jednom o njima razmislimo da bismo dublje u njih zašli.

„Što bijaše od početka, što smo čuli, što smo vidjeli očima svojim, što razmotrismo i ruke naše opipaše o Riječi, životu – da, Život se očitova... što smo vidjeli i čuli, navješćujemo i vama da i vi imate zajedništvo s nama" (1 Iv 1,1-3).

„I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja da bude s vama zauvijek. Duha Istine, kojega svijet ne može primiti jer ga ne vidi i ne poznaje. Vi ga poznajete jer kod vas ostaje i u vama je (Iv 14, 16. sl).

"Započeli ste u Duhu pa da sada u tijelu dovršite? Zar ste toliko toga uzalud doživjeli? (Gal 3,3 sl; usp. 2 Kor 13,5).

„Mi doista ne možemo ne govoriti što vidjesmo i čusmo" (Dj 4,20).

1. Što stoji u tekstovima?

206. Već Stari zavjet govori da su ljudi "vidjeli" Božju slavu i "čuli" njegov glas (Post 32,31; Pnz5,24; Izl 33,20 sl.). Pod "vidjeti" i "čuti" ne misli se na zapažanje Boga tjelesnim osjetilima, nego na nutarnje, milosno darovano, zapažanje Božje prisutnosti. Od Boga darovano novo "srce" (Jr 24,7; 31,33 sl) osposobljava nas za to.

Božji susret sa svojim Narodom dostiže svoju povijesnu puninu u Isusu Kristu. U njemu se "tjelesno" objavila Božja riječ i Božji život tako da su učenici mogli svjedočiti: mi smo u čovjeku Isusu iz Nazareta susreli vječnoga Sina Očeva. Taj susret se nije ograničio na vanjsko zapažanje sjetilima, nego se je zbio po nutarnjoj spoznaji, darovanoj po Duhu Svetom (1,58; 11,35).

Takvo zapažanje pretpostavlja i Pavao kada podsjeća Galaćane, spominjući im krštenje, na "toliko toga" što su "doživjeli" (Gal 3,4). To sjećanje ne bi bilo moguće ako se kršćani ne bi mogli sjetiti nekog događaja u svom životu koji ih je dirnuo: oni su u krštenju "okusili snage budućega svijeta" (Heb 6,5).

Svijet, koji se je odvratio od Boga, zatvoren je za susret s Isusom Kristom, jer ne "vidi" i ne "poznava" njegova Duha Svetoga, te nema nikakva "iskustva" o tom Duhu.

2. Značenje za nas

207. Evangelizacija unutar Crkve upućena je krštenima. Navještaj im stoga nije nešto posve tuđe, nego je Bog njihovo srce već dirnuo. Stoga se u njoj ide samo za tim da se posvijesti nutarnje zapažanje i usmjerenje na Isusa Krista.

Danas mnogobrojna mladež i odrasli, dirnuti milošću, malo pomalo otkrivaju Kristovo lice i osjećaju potrebu da mu se daruju" (Pavao VI EN44).

Ali u Crkvi postoji još uvijek i danas rašireno nepovjerenje protiv "iskustva". Može li se milošću Božjom biti "dirnut" tako da odatle proizlaze poticaji na djelovanje? Može li se "po iskustvu" znati da Isus živi i zahvaća u povijest, da je njegov Duh Sveti prisutan u zajednici vjernika? Nije li zasluženije izdržati u pustinji i suši, umjesto da se oslanjamo na "iskustvo"? Nije li zapažanje Duha Svetoga u dubini srca pridržano tek malom broju "mistika", dok ostali kršćani moraju izdržati svoju svakodnevicu u "čistoj" vjeri, bez iskustva?

208. Čovječja sposobnost doživljavanja je usmjerena prema osobnom susretu i doživljavanju i konačno otvorena Bogu koji se objavljuje. Rascjep između vjere i kulture doveo je do toga da je ljudska sposobnost doživljavanja otcijepljena od odnosa s Bogom. Ona je zarobljena ponudama industrije za razonodu i zabavu, po svjetskim silama koje se nepravedno nameću kao tajna koja daje smisao: zanesenjačko štovanje vrhunskih pjevača, sportaša i "zvijezda", očaranost novim i traženje neobičnih doživljaja koji nadilaze svakidašnjicu (u disko klubovima, u seksualnosti odijeljenoj od osobnog predanja, u oduševljenom (entuzijastičkom) "prisustvovanju sportskim utakmicama", u pretjeranom gledanju televizije i u drugim strastvenim očitovanjima) konačno imaju neko *religijsko obilježje* (1,5).

Cijepanje sposobnosti doživljavanja od odnosa s Bogom ima za posljedicu da se isječak stvarnosti smatra cjelinom i zauzima mjesto Boga.

209. Treba ipak naglasiti: Iskustvo je više od časovitog doživljaja. Da bismo mogli opisati iskustvo vjere, treba razmisliti razna očitovanja ovog iskustva. Drugi dio knjige seminara donosi o tom opširnije izlaganje. Zabilježi to mjesto (212-221) da ga kasnije možeš bolje obraditi.

1. Vjera, ufanje i ljubav su u svom djelovanju na tvoj život neovisni od svjesnog iskustva.
2. Kad vjera, ufanje i ljubav jasnije uđu u svijest, govori se o *temeljnom kršćanskom iskustvu*. Ono je tako raznovrsno kao i sami ljudi.
3. Kršćansko temeljno iskustvo može se "naglo" pojaviti ili se može razviti polaganim procesom rasta.
4. Odnos čovjeka prema Bogu može biti obilježen vremenima sreće i vremenima udaljenosti – slično kao i susret među ljudima.

3. Što moram činiti?

210. 1. Prema gornjem izlaganju ispitaj kakva ti je duhovna iskustva Bog darovao i kako se razvijaju. Tako ćeš moći bolje razumjeti i pratiti također tuđe iskustvo vjere.

2. Ispitaj danas još jednom

- koji ciljevi i planovi, utjecaji i doživljaji (1,5) tako ispunjavaju čitavo tvoje osjećanje i mišljenje da potiskuju tvoj odnos prema Bogu

- da li te odnos prema određenom čovjeku doživljajno tako "veže" da više nisi otvoren za sveobuhvatni susret s Bogom i za služenje evangelizaciji.

Pitaj se sljedećih dana da li se u bogoslužju osmog tjedna trebaš i moraš još jednom izričito odreći svih neurednih navezanosti da budeš slobodan za naviještanje kraljevstva Božjeg. Moli Duha Božjega za jasnoću i odlučnost.

Otcjepljenje sposobnosti doživljavanja od odnosa s Bogom jedna je od najvećih zapreka za susret s njim i za novu evangelizaciju.